

1

LILY

ZNIČILA JSEM VŠECHNY A VŠECHNO, na čem mi kdy zaleželo, abych ochránila svou posedlost tebou, Kane. Sledovat, jak odcházíš – i když jen na obyčejný pracovní den jako dnes – je přesto ta nejtěžší věc, kterou jsem kdy musela udělat.

Váháš. Jako bys mi viděl do hlavy a cítil, co cítím já. „Nerad od tebe odcházím,“ říkáš mi, když dojdeme ke dveřím.

Tvoje brašna čeká na elegantním odkládacím stolečku z černého afrického dřeva v malé vstupní hale. Na opačné straně dvojitých dveří ve vestibulu s výtahem stojí na stráži dva hlídači. Vzhledem k úrovni zabezpečení by bylo téměř nemožné, aby se vetřelec dostal až nahoru do penthousu.

Vím, jaká je pravda – nechceš zadržet lidi venku, ale mě udržet vevnitř.

„Neříká se, že vzdálenost posiluje lásku?“ usmívám se a přitom se mi dere do krku cosi jako chtíč po tobě.

„Vzdálenosti už mám dost,“ říkáš se zatátnými zuby. Ve tvých tmavých očích se objeví záblesk hněvu, tvůj vztek je jako hmatatelný žár. Většinou ho držíš v sobě, ale já vím, že tam je.

To, co nevím je, jestli tě rozzuřilo naše odloučení – nebo můj návrat.

Byli jsme od sebe několik let, což je déle, než jsme byli spolu, a ty mi to možná nikdy neodpustíš. Ale nenávidět bys mě mohl hlavně za to, že jsi mě vůbec potkal.

Moje touha po tobě byla příliš silná a já jsem sobec – žena.

„Kdybych tě měl ještě radši, *Setareh*,“ šeptáš a tvůj pohled mi spaluje tvář, „udusila by ses.“

Myslím, že ani nevíš, jak moc je toto tvrzení pravdivé. Tvoje verva a ambice, tvoje charisma a inteligence... Jsi jako požár. Ten vnitřní oheň spálil moji duši, a když jsme byli spolu, plameny strávily všechny v našem okolí.

Přistupuju blíž a tisknu se tělem k tobě, rukama objímám tvůj štíhlý pas. Tvůj trup je tvrdý a hřeje. Vždycky jsi byl ohněm pro můj led a já se v tobě rozplývám, moje jemné křivky přilnou k tvým tvrdým rovinám. S hlubokým povzdechem mě objímáš, ochranně se nade mnou skláníš. V tvoji náruči jsem v bezpečí. Ale ty v mém v bezpečí nejsi nikdy.

„Budu tady na tebe čekat,“ slibuju, protože vím, že to potřebuješ slyšet. Jsi dost chytrý, abys nevěřil všemu, co říkám, pokud vůbec něčemu věříš. Přesto však víš, že tě nade všechno miluju. To bylo jediné, co nás spojovalo, a taky jediné, co skutečně potřebujeme.

V zastrčeném koutku své mysli si představuju jinou scénu.

My dva před dveřmi, právě spěcháme rozběhnout se do různých míst a začít svůj den. Naše rty se kvapně

setkají a radostně se usmívají, protože svět je náš a nemáme se čeho obávat. Jsme šíleně zamilovaní, není v nás nic z té úzkosti. Není tu strach, že tohle loučení bude naším posledním.

Tvoje rty se dotýkají vršku mojí hlavy. „Doufám, že jsi naplánovala ty líbánky. Jakmile se spustí ECRA+, vypadneme odsud.“

„Co bys řekl na sních?“ napadá mě. „Hromady sněhu. Zapadlá horská bouda a kolem ní na míle daleko nic. Nedá se dostat tam ani odtud jinak než sněžným skúterem. Obrovský krb a před ním kupa kožešin. A kouřící vířivka na verandě.“

„Perfektní.“ Pouštíš mě a dáváš mi pusku na špičku nosu. „Já tě zahřeju.“

O tom není pochyb. Tvoje touha po mně je skoro stejně naléhavá jako moje po tobě.

Zakloním hlavu a prohlížím si tvoji tvář. Je božské, jak jsi nádherný. Hranatá brada, úzký nos, lícní kosti tak vysoko, že pod nimi máš prohlubně. Je to tvář, která rozezpívá anděly, se rty tak plnými a smyslnými, že svádějí ženu k hříchu. A ty oči, téměř černé, s řasami tak hustými, že bys byl roztomilý, kdybys však nebyl tak dokonale maskulinní.

Přeju si, aby to nebyl pouze tvůj vzhled a silná mužnost, co mě k tobě přitahuje. Nával chtíče se rozpálí a pak sám vyhoří. Zpočátku jsem si říkala, že přesně tak to s námi bude, ale nikdy jsem tomu nevěřila. Od okamžiku, kdy jsme se setkali, jsi mě viděl. Tvůj náruživý lačný pohled pronikal vrstvami identit a nahlížel do mojí duše. A tam, kde ostatní nacházeli strach, ty jsi objevil lásku.

Skláníš hlavu a zmocňuješ se mých úst v hlubokém náruživém polibku. Je v něm vášeň a zuřivost, touha a chtivost. Pomilovali jsme se za východu slunce a já

ještě stále cítím na svojí kůži otisky tvých rukou a úst, a přesto tvůj polibek vyjadřuje takovou hladovost, že vím, že nejsi uspokojen.

Pomine to někdy, ten pocit vypůjčeného času?

Jsi celý bez dechu, když se odtáhneš a přitiskneš se čelem k mému čelu. „Tohle je mučení.“

Prudce mě odstrčíš, popadneš svoji brašnu a rychle otvíráš dveře, protože pokud bys neodešel teď, neodejdeš vůbec. Západka skoro ještě ani nezaklapla a už znovu otevíráš a nacházíš mě přesně na tom místě, kde jsi mě nechal. „Miluju tě.“

Rty se mi zvlíň a ruce si přikládám na bolavé srdce. „Já vím.“

V tichu po tvém odchodu vydechuju a ramena mi poklesnou. Jsme zvyklí být sami, ale teď... mě naplnila lítost.

V penthousu je chvíli ticho a klid. Když jsi pryč, připadá mi, jako by dřímal a odpočíval, než se vrátíš se svojí ohnivou intenzitou a energií. Dlaždičky pod mýma bosýma nohama jsou teplé, dálkově vyhřívané, přesto si představuju, že uchovávají tvoje teplo jako skála na slunci.

Jsem izolovaná ve svém zármutku, s krví na svých rukou.

Věž, v níž žijeme, se s truchlivým sténáním pohupuje ve větru. Zní jako známý a podivně uklidňující žalozpěv.

Teď, když jsem zabila Valona Lasku a pověděla ti svoje nejhorší tajemství, chci odhodit falešnou identitu, kterou jsem přijala, abych ti vstoupila do života. Lily Rebecca Yatesová může konečně najít místo svého odpočinku na dně Atlantiku. Ty víš, že nejsem ona, ta dokonalá žena, která byla laskavá a nezištná a neměla žádné kostlivce ve skříni.

Ale ty mě chceš i tak.

Přesto však všichni ostatní v našem životě věří, že jsi ženatý s Lily. Nikdy se nesmějí dozvědět, že Lily byla lež.

Proto se domnívám, že nejsem vůbec izolovaná. Žena, jíž jsem ukradla život a manžela, mě sleduje, pronásleduje svoji dvojnici každou minutu, každou hodinu a každý den.

2

LILY

1. květen 1999

VĚTŠINA LIDÍ VĚŘÍ, že poznají Smrtku, všudypřítomnou Zubatou v plášti a s kosou v ruce. Svoje půvaby však takhle nikdy neskrývala. Jejím rubášem byl vodopád obsidiánově lesklých vlasů, vystavovala svoje tělo k pokoušení a jejím ostřím byl krvavě rudý úsměv. Věděla jsem to, protože to byla moje matka.

Připravila jsem se na její příchod s pozornou péčí o svůj zevnějšek, jak mi vštěpovala. Rychlým nacvičeným pohybem zápěstí jsem si nalíčila horní řasy a vytvořila si kočičí oko. Byl to tentýž pohyb, jaký jsem dělala toho dne už jednou, než jsem šla do školy, ale očistila jsem si obličej a nalíčila se znovu. Můj make-up – zbroj, jak to matka nazývala – musel být čerstvý a dokonalý.

Když jsem byla hotová, obrátila jsem svoji pozornost k bytu. Pospíšila jsem si otevřít křídla oken. Měla ráda